

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/809/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412213096
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6412213096.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Petra Priehodu a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: Pohotovosť s. r. o., so sídlom Bratislava Ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné Námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 01. 04. 2014 č. k. 9C/125/2012-49, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd. Žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a náhrady nemajetkovej ujmy zamietol. O trovách rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Pred rozhodnutím vo veci samej okresný súd skúmal splnenie podmienok pre prerušenie konania na základe návrhu žalobcu zo dňa 27. 03. 2014. Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania nepovažoval za dôvodný ani podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p., ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. Poukázal na to, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením 4NcC/259/2012 rozhodol na základe vznesených námietok žalobcu

voči prejednávaniu veci sudcom Okresného súdu Žiar nad Hronom. Rozhodol tak, že sudca U.. G. Q., sudca Okresného súdu Žiar nad Hronom z prejednávania a rozhodovania uvedenej veci nie je vylúčený. Pretože rozhodnutie bolo právoplatné a o námietkach bolo rozhodnuté, okresnému súdu nič nebránilo konať vo veci samej, napriek podanej ústavnej sťažnosti, pretože otázku, či vo veci rozhoduje vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych prostriedkov, nie Ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti. Vo veci samej vykonal okresný súd dokazovanie spisom sp. zn. 13Er/1232/2009 a dospel k záveru, že postupom exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu podľa tvrdení žalobcu v zavinených prieťahoch. Súd postupoval v súlade s exekučným poriadkom a o žiadosti rozhodol bezodkladne. Poukázal tiež na to, že vzhľadom na skutočnosť, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, súd skúmal splnenie formálnych a materiálnych predpokladov pre vedenie exekúcie, čomu zodpovedá aj dĺžka samotného rozhodovania exekučného súdu. Exekučný poriadok pritom v ustanovení § 44 ods. 2 určuje len zákonnú lehotu 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, pokiaľ takejto žiadosti vyhovie. Práve z dôvodu preskúmania exekučného titulu súd rozhodol, že žiadosti na udelenie

poverenia po uplynutí tejto 15 - dňovej lehoty, pričom samotné nedodržanie takejto lehoty nemá za následok nesprávny úradný postup, keď takýto záver je v súlade s ustálenou judikatúrou.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie. V odvolaní okrem iného namieta porušovanie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nie len predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Toto právo bolo žalobcovi upreté, pred vynesení rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Uvádza, že podľa jeho názoru mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa

§ 153b O. s. p. a skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav. Poukázal na to, že podaním upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že je potrebné sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho menežmentu z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezvzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného.

K majetkovej škode vytýka súdu, že v odôvodnení sa zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka, úplne však ignoroval tvrdenia žalobcov majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržanie a správu informačného systému a z titulu výdajov. Vytýka napadnutému rozsudku nedostatok odôvodnenia, keď nie je zjavné, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že žalobcovi majetková škoda nevznikla. Rovnako chýbajú dôvody pri nemajetkovej ujme. Pri majetkovej ujme vytýka súdu, že nevysvetlil,

prečo nekonštatoval porušenia práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prílohov, keď sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť je nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné dôvody. Rozhodnutie označil za vnútorne rozporuplné. V odôvodnení napáda skutočnosť, že okresný súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu podľa § 101 ods. 2

O. s. p., napriek jeho žiadosti o zrušenie pojednávania z uvedených závažných dôvodov.

Rozsudok okresného súdu navrhol zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Vyjadrenie žalovanej k odvolaniu podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu danom odvolaním podľa

§ 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p.; napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť

len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil správne podľa § 132 O. s. p. a rozhodnutie aj náležite odôvodnil v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku a tiež z jeho odôvodnením, ktoré považuje za dostatočne jasné a presvedčivé, námietky žalovaného súd nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

K rozhodnutiu okresného súdu, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, odvolací súd uvádza, že samá skutočnosť, že sudca má prejednať, rozhodnúť žalobu, ktorou sa žalobca domáha náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu, na ktorom sudca vykonáva súdnictvo, nezakladá dôvod na vylúčenie sudcu. Dôvodom

na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/43/2013). Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti žalobcu, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces z dôvodu,

že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu toho, ktorého okresného súdu. Ústavný súd sťažnosti žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci prerokovať, rozhodnúť takúto vec (napr. I. ÚS 89/2013, I. ÚS 92/2013) z odôvodnením, že okolnosť, že o veci napriek rozhodnutiu nadriadeného súdu rozhoduje sudca, ktorý by mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z jej prejednávaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku, Ústavný súd nemá právomoc preskúmať námietky sťažovateľa, že vo veci rozhodol nezákonný sudca. Za takejto situácie považuje odvolací súd rozhodnutie okresného súdu, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania (právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva

na zákonného sudcu a na nestranný súd) považuje za vecne správne. V tomto smere odkazuje na odôvodnenie prvostupňového súdu.

Ďalším dôvodom odvolania odvolací súd uvádza:

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu je zrejмый vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi súdu

na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov na spravodlivý proces, v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť ani okolnosť, ktorú by súd nevyhodnotil. Nebolo možné prihliadnuť na námietku žalobcu, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces z dôvodov, že žalobca mal možnosť oboznámiť

sa so všetkými predloženými dôkazmi a stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Nie je pravdou, že by nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením žalovanej, resp. že by sa žalovaná strana k žalobnému návrhu nevyjadřila. Z obsahu spisu je preukázané, že žalovaná zaslala včas písomné vyjadrenie a toto bolo doručené právnenému zástupcovi žalobcu dňa 10. 02. 2014 spolu s predvolaním na pojednávanie dňa 01. 04. 2014. Je teda bez akýchkoľvek pochybností, že v tomto prípade bola dodržaná lehota podľa § 115 ods. 2 O. s. p. a žalobca mal dostatok času na prípravu na pojednávanie a mal aj vedomosť o vyjadrení žalovanej k predmetnej veci.

Neobstojí tvrdenie žalobcu, že súd nemohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, okresný súd v danej veci ako už bolo skonštatované vyššie včas nariadil termín pojednávania a vzhľadom na prv uvedené, boli aj splnené podmienky pre to, aby rozhodol postupom podľa § 101 ods. 2 O. s. p. bez prítomnosti účastníkov aj napriek žiadosti žalobcu o zrušenie pojednávania a jeho návrh na prerušenie konania. Žalobcovi nič nebránilo, aby sa pojednávania zúčastnil, naopak bolo to jeho povinnosťou a svoju neúčast žiadnym vážnym dôvodom neospravedlnil. Vzhľadom na uvedené, žalobcovi nebolo odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces, a preto súd prejednal aj rozhodnutie okresného súdu vo veci samej.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Žalobca v žalobnom návrhu tvrdil, že exekučný súd v jeho veci rozhodol o udelení poverenia súdnemu exekútorovi v lehote

9 mesiacov. Z obsahu spisu je však zrejмый, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote kratšej ako 6 mesiacov tak, ako to uviedol v odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd. Z uvedeného je nepochybné, že exekučný súd nerozhodol v lehote 15 dní, k tomu však odvolací súd v zhode s prvostupňovým súdom uvádza, že vo veciach, kde je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, má súd povinnosť dôsledne skúmať formálne i materiálne podmienky na vedenie exekúcie a v prípade zistenia neprijateľných podmienok, resp. zistenie rozporu so zákonom žiadosť o udelenie poverenia zamietnuť. Je zrejмый z priloženého exekučného spisu, exekučný súd v

exekučnej veci Okresného súdu Žiar nad Hronom 13Er/1232/2009 takýmto spôsobom postupoval, keď požadoval od právneho zástupcu žalobcu dôkazný materiál - úverovú zmluvu, na základe ktorej bolo konané rozhodcovským súdom. Okrem toho odvolací súd dodáva, že argumentácia žalobcu o nesprávnom úradnom postupe spočívala predovšetkým v tvrdení, že súd udelil poverenie na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej 15 - dňovej lehoty. Súdna prax v obdobných veciach, kde exekučným titulom je práve rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľských veciach, je ustálená na závere, že nie každé nedodržanie lehoty možno považovať za nesprávny úradný postup, resp. za prieťahy. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresnými súdmi (čo je odvolaciemu súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti) je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutná na vykonanie tejto činnosti a je to s súladom so závermi Ústavného súdu SR (sp. zn. II. ÚS 245/2013, IV. ÚS 606/2012). Pokiaľ žalobca namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, vytykajúc nesprávne hodnotenie uplatnenej majetkovej škody (obdobne aj v prípade aj nemajetkovej ujmy), odvolací súd podotýka, že týmito predpokladmi zodpovednosti za škodu sa prvostupňový súd nezaoberal, nakoľko konštatoval, že nedošlo k nesprávne úradnému postupu, a preto nebola splnená jedna zo základných podmienok pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ďalšie dokazovanie ohľadne výšky škody (nemajetkovej ujmy), ako aj príčinnej súvislosti medzi nimi by bolo nadbytočné a neefektívne. Z uvedeného ako aj ďalších dôvodov podaného odvolania je zrejmé, že odvolateľ podáva rovnaké odvolanie v mnohých veciach a dôvody tohto odvolania nie vždy reflektujú na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ako je to aj v tomto prípade.

Odvolací súd teda konštatuje, že pokiaľ prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu - nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, a preto nebol dôvod zaoberať sa ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti.

V zmysle uvedeného, ako aj dôvody, ktoré uviedol súd prvého stupňa, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Zároveň potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p. Úspešný účastník - žalovaná žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnila, preto rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.